

Fremsat den 26. april 2010 af Peter Skaarup (DF), Pia Adelsteen (DF), René Christensen (DF), Kim Christiansen (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Marlene Harpsøe (DF) og Pia Kjærsgaard (DF)

Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af straffeloven

Folketinget opfordrer regeringen til inden udgangen af indeværende kalenderår at fremsætte et eller flere lovforslag, der indeholder følgende initiativer:

- indførelse af minimumsstraffe for straffelovsovertrædelser, stop for strafabat ved flere overtrædelser af straffeloven samt markant skærpede straffe for gentagne overtrædelser af straffeloven. I forbindelse med sidstnævnte foreslås, at mulighed for prøveløsladelse indstilles allerede anden gang en person overtræder straffeloven, og ved tredje overtrædelse af straffeloven skal strafferammen udnyttes fuldt ud.
- ændring af straffeloven, der får den virkning, at den omstændighed, at et røveri er begået i et privat hjem, medfører, at røveriet betragtes som

værende af særlig grov beskaffenhed, og at der fastsættes en minimumsstraf på f.eks. 4 års fængsel for denne type røveri.

- udvidelse af begrebet medvirken, således at hvor det ikke er muligt at udpege gerningsmanden ved særlig alvorlige straffelovsovertrædelser, dømmes alle medvirkende for den konkrete forbrydelse. Subsidiært foreslås, at justitsministeren lader Straffelovrådet udarbejde et udkast til en lovændring, som i højere grad end nu gør det muligt at straffe for medvirken ved straffelovsovertrædelser.

Ovenstående straffeskærpelser skal finde anvendelse på straffelovsovertrædelser, hvor der i dag er en strafferamme på seks år eller mere.

Bemærkninger til forslaget

En del af beslutningsforslaget er en delvis gennemførelse af et beslutningsforslag nr. B 117, folketingsåret 2007-08, 2. samling, Folketingstidende tillæg A side 6340 og 6336, tillæg B side 1283 og folketingets forhandlinger side 4686 og 6175.

Danmark er et relativt fredeligt og harmonisk samfund, der dog gennem de senere år er blevet ramt af kriminalitetsformer og en grænseoverskridende adfærd af en karakter, som vi ikke har kendt til i tidligere tider. Efter forslagsstillernes opfattelse afspejler det hidtidige straffniveau i sager om personfarlig kriminalitet ikke i tilstrækkelig grad den krænkelse af offeret, der finder sted. Forslagsstillerne finder ligeledes, at der har udviklet sig et alt for stort spænd mellem de faktisk udmålte straffe og strafferammerne for personfarlig kriminalitet. Desuden idømmes der ofte langt lavere straffe i voldtægtssager og sager om seksuelle overgreb mod børn, end der gør i mange sager om ikke-personfarlig kriminalitet. Derfor bør der indføres minimumsstraffe for visse former for personfarlig kriminalitet.

Reglerne for prøveløsladelse bør ændres, således at muligheden for prøveløsladelse bortfalder ved alvorlig gentagelseskriminalitet. Tredje gang man overtræder en straffelovsbestemmelse, der kan give op til 6 år eller mere, skal strafferammen udnyttes fuldt ud.

Desuden foreslås en udvidelse af straffelovens bestemmelse om medvirken ved lovovertrædelser, således at hvor det ikke er muligt at udpege gerningsmanden ved særligt alvorlige straffelovsovertrædelser, dømmes alle medvirkende for den konkrete forbrydelse. Subsidiært kan Straffelovrådet udarbejde et udkast til en lovændring, der i højere grad gør det muligt at straffe for medvirken ved overtrædelser af straffeloven.

De foreslåede strafskærpelser skal finde sted på overtrædelser af straffeloven, hvor der i dag er mulighed for at idømme frihedsstraffe på mindst seks år.

Strafskærpelsen i 2002

I erkendelse af, at der idømtes alt for lave straffe for personfarlig kriminalitet, satte Venstre, de Konservative og Dansk Folkeparti med støtte fra andre partier strafferammerne for disse former for kriminalitet op kort efter systemskiftet i 2001. I februar 2002 fremsatte justitsministeren L 118 – Forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og færdselsloven. Loven, som blev vedtaget i maj 2002, hævede strafferammerne for voldtægt, vold, samleje med barn under 15 år, uagtsomt manddrab, uagtsom betydelig legemsbeskadigelse, forsætlig fareforvoldelse, biltyveri, grov forstyrrelse af ro og orden, menneskesmugling og menneskehandel m.v.

Der var i flere tilfælde tale om markante strafskærpelser. Her følger nogle eksempler på skærpelser af straffeloven i 2002:

- § 216, stk. 1 (voldtægt) fra 6 år til 8 år
- § 216, stk. 2 (voldtægt af særlig grov karakter) fra 10 år til 12 år
- § 222, stk. 1 (samleje med barn under 15 år) fra 6 år til 8 år
- § 222, stk. 2 (samleje med barn under 15 år – særlig grov karakter) fra 10 år til 12 år
- § 244 (simpel vold) fra 1½ år til 3 år
- § 245 (alvorlig vold) fra 4 år til 6 år
- § 246 (særlig alvorlig vold) fra 8 år til 10 år

Udviklingen i den gennemsnitlige længde (antal måneder) af de ubetingede fængselsstraffe for voldtægt og samleje med børn fra 2001 til 2008 er følgende:

	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
§ 216	14,9	16,8	20,8	24,3	20,8	26,2	20,3	23,0
§ 222, stk. 1	15,0	13,6	21,7	17,6	9,3	10,3	12,2	11,9
§ 222, stk. 2	17,7	21,0	17,1	17,4	16,1	17,9	23,5	19,3

Kilde: Justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 5 af 30. april 2007 og spørgsmål nr. 65 af 20. januar 2010 fra Folketingets Retsudvalg.

Ifølge ovenstående tal er den gennemsnitlige straffelængde for voldtægt steget noget siden straffeskærpelserne i 2002. Dette gør sig tilsyneladende ikke gældende, når det kommer til seksuelle overgreb mod børn. Her er der faktisk sket et fald i den gennemsnitlige straffelængde for personer, der er dømt efter § 222 stk. 1. Straffelængden steg fra 15 måneder i 2001 til 21,7 i 2003. Herefter er der sket et markant fald til blot 11,9 måneder i 2008 på trods af, at strafferammen er på 8 år. Straffelængden for den hårdere pædofilparagraf, der kan give op til 12 års fængsel, har svinget betydeligt i den mellemliggende periode.

	2001	2004	2008
§ 244	69	81	81
§ 245	188	219	228
§ 246	1521	1839	1440

Kilde: Justitsministeriets Forskningsenhed juni 2009

Det fremgår, at den gennemsnitlige længde af de ubetingede frihedsstraffe for vold steg efter straffeskærpelserne i 2002. Men den seneste tendens, jf. de seneste tal fra Justitsministeriets Forskningsenhed, kunne tyde på, at vi igen er på vej i den forkerte retning. Ovenstående tabel viser i hvert, fald at den gennemsnitlige straffelængde for straffelovens § 246 er faldende, og at straffelængden for overtrædelse af § 245 kun er steget meget svagt. Netop disse to straffelovsparagraffer er omfattet af indeværende beslutningsforslag.

Under alle omstændigheder er de faktisk udmålte straffe i forbindelse med overtrædelser af straffeloven alt for lave. Det skyldes, at domstolene slet ikke udnytter strafferammernes muligheder, hvilket fremgår meget tydeligt af ovenstående. Straffeloven giver mulighed for at idømme pædofile helt op til 12 års fængsel i særlig grove tilfælde, men den gennemsnitlige fængselsstraf har svinget omkring 1½ år siden 2001. Alvorlig vold (§ 245), som kan give op til 6 års fængsel, giver i gennemsnit langt under 1 år.

Antallet af domme varierer meget år for år, og der kan være store forskelle på sagerne, som har indflydelse på varigheden af de idømte domme. Dette kan forklare en del af variationerne i den gennemsnitlige straffelængde fra år til år. Men det ændrer ikke ved, at straffelængden for voldtægt og seksuelle overgreb mod børn ligger langt under straffelovens rammer. Det er dybt beklageligt, at der er sket et decideret fald i gennemsnitsstraffen for overtrædelse af straffelovens § 222 stk. 1.

Udviklingen i længden af ubetingede fængselsstraffe for vold (antal dage) 2001, 2004 og 2008 er følgende:

Eksempler på domme

De lave straffe for personfarlig kriminalitet sættes yderligere i perspektiv, når der sammenlignes med domme for lovovertrædelser af ikke-personfarlig kriminalitet.

Eksempler på straffe for voldtægt og samleje med børn (Kilde: Rigsadvokaten Informerer Nr. 17/2007).

- En 40-årig mand idømmes 6 måneders fængsel for anden kønslig omgang end samleje med sin 4-årige datter, idet han fik hende til at sutte på hans lem (Dom 18 - Nyborg Rets dom af 21. september 2006).
- Fængselsdom i 1 år og 9 måneder for seksuelle overgreb mod to brødre på henholdsvis 10-11 år og 6 år. Den dømte havde ved flere lejligheder seksuelt samkvem med drengene – herunder to tilfælde af analt samleje (Dom 50 - Højesterets dom af 26. oktober 2006 (U2007.258H)).
- En mand i fyrrerne idømmes 2 år og 6 måneders fængsel for i mindst tre tilfælde at have haft samleje med sin datter, fra hun var 9-13 år samt flere tilfælde af anden kønslig omgang end samleje (Dom 31 - Østre Landsrets ankedom af 21. september 2006).
- I 2006 dømtes en 46-årig mand 3 år og 9 måneders fængsel for bl.a. mindst 50 gange at have

haft samleje med sin datter da hun var i alderen 11-15 år (Dom 35 - Vestre Landsrets ankedom af 12. december 2006 (TfK2007.211V)).

- En mand i fyrrerne idømmes 6 års fængsel for seksuelt misbrug af sin steddatter. Den dømte havde talrige gange samleje med sin steddatter, da hun var i aldersgruppen 9-15 år (Dom 36 - Østre Landsrets nævningedom af 20. september 2006 (TfK2006.786Ø)).
- 2 års fængsel for overfaldsvoldtægt. En 34-årig buschauffør tvang en blot 15-årig pige til oral og analsex (Dom 4 - Østre Landsrets ankedom af 22. marts 2007).
- 3 års fængsel for gruppevoldtægt. Tre personer på henholdsvis 18 år, 26 år og 41 år passede en kvinde op på gaden og slæbte hende ind i et buskads, hvorefter mindst to af de tre voldtog hende på skift, mens de andre holdt hende (Dom 8 - Østre Landsrets ankedom af 14. november 2006).

Til sammenligning kan nævnes, at Vestre Landsret idømte den tidligere Tvind-talsmand Poul Jørgensen 2½ års ubetinget fængsel den 20. januar 2009 for medvirken til underslæb for omkring 15 mio. kr. og skattesvig for omkring 21 mio. kr. Endvidere kan nævnes, at Klaus Riskær Pedersen i juni 2008 blev idømt 6 års ubetinget fængsel for bl.a. bedrageri og mandatsvig. Entreprenør Kurt Thorsen blev i 2002 idømt 6 års fængsel for dokumentfalsk og bedrageri, og direktør i PFA Byg, Rasmus Trads, blev i 2002 idømt 4 års fængsel for dokumentfalsk og bedrageri.

Minimumsstraffe, stop for strafabat og skærpede straffe

Efter systemskiftet i 2001 gennemførtes en skærpelse af lovgivningen med henblik på at øge straffen for personfarlig kriminalitet. Denne skærpelse var en nødvendighed efter mange år med en slap retspolitik og eftergivenhed over for hårdkogte kriminelle.

På trods af strafskærpelsen er der stadig tale om forholdsvis korte straffe. Dette står meget tydeligt, når man sammenligner nogle specifikke domme for nogle af de allerværste former for personfarlig kriminalitet – seksuelle overgreb og voldtægt – med nogle af de fængselsdomme, der idømmes folk, der har begået økonomisk relateret kriminalitet. En

form for kriminalitet, der alt andet lige må betegnes som ikke-personfarlig.

Kurt Thorsen og Klaus Riskær blev begge idømt seks års fængsel. Er deres forbrydelser virkelig lige så alvorlig, som den stedfar der talrige gange havde voldtaget sin 6-årige steddatter? Eller hvad med ovennævnte gruppevoldtægt – er det rimeligt, at de tre voldtægtsforbrydere får en lavere straf end Rasmus Trads?

Strafferammerne er hævet for personfarlig kriminalitet. Men disse rammer udnyttes sjældent af dommerne. Folketinget kan ikke længere nøjes med at sende et signal til domstolene om, at der ønskes højere straffe, for der lyttes ikke særlig meget til disse signaler. Det giver ingen mening, at der er en strafferamme på 6 års ubetinget fængsel for grov vold (§ 245), når den gennemsnitlige straffelængde er 228 dage, svarende til en udnyttelse af strafferammen på 10,4 pct. Strafferammen for den hårde pædofilbestemmelse, jf. straffelovens § 222, stk. 2, kan give op til 12 års fængsel. Men gennemsnittet i 2008 var på 19,3 måneder, eller 1,61 år. Det svarer til en udnyttelse af strafferammen på 13,4 pct. For den milde pædofilbestemmelse, § 222, stk. 1, i straffeloven, som kan give op til 8 års fængsel, gives i gennemsnit straffe på 11,9 måneder svarende til en udnyttelse af strafferammen på 12,4 pct.

Forslagsstillerne mener derfor, at der bør indføres minimumsstraffe for visse former for personfarlig kriminalitet. Det foreslås, at brugen af minimumsstraffe skal gælde for overtrædelser af straffeloven, hvor der i dag er en strafferamme på seks år eller mere. På den måde inkluderes alle sager om grov vold, røverier i private hjem, voldtægt og seksuelle overgreb mod børn og lignende sager, mens mindre alvorlige sager som f.eks. simpel vold, jf. straffelovens § 244, er undtaget fra indeværende beslutningsforslags bestemmelser.

Forslagsstillerne er villige til at drøfte varigheden af minimumsstraffen for overtrædelse af de forskellige bestemmelser i straffeloven med Folketingets øvrige partier. Det er normal praksis at give forbrydere rabat, hvis de har begået flere lovovertrædelser. Sådan er det i en række lande. Rabatordningen gælder dog ikke alle lovovertrædelser. Hvis man f.eks. kører for stærkt og samtidig kører uden sikkerhedssele, får man fuld bøde for begge overtræ-

delser. I dette tilfælde er der tale om absolut akkumulation. Omvendt forholder det sig, hvis man begår personfarlig kriminalitet. En sexforbryder som f.eks. har begået tre overgreb mod en lille pige, vil typisk kun få en straf, der svarer til to overgreb.

Som hovedregel bør det være således, at sanktioner ved overtrædelse af straffeloven skærpes markant i gentagelsestilfælde. Der er intet nyt i, at førstegangsovertrædere straffes mindre hårdt end vaneforbrydere. Forslagsstillerne ønsker dog, at der strammes op, således at straffen skærpes markant allerede anden gang en person overtræder straffeloven. Det foreslås således, at muligheden for prøveløsladelse indstilles allerede anden gang, en person overtræder straffeloven, og ved tredje overtrædelse skal strafferammen udnyttes fuldt ud.

Røverier i private hjem

Der har i de senere år været en foruroligende og aldeles uacceptabel eskalering i omfanget af røverier, som finder sted i private hjem. Pr. 1. oktober 2008 var der forekommet mindst 39 røverier i private hjem, som har været omtalt i mediernes. (Berlingske Tidende, Stor stigning i antallet af hjemmerøverier, 2. oktober 2008). Samtlige af disse røverier er omtalt i den nævnte artikel i Berlingske Tidende. I 2007 forekom der 23 tilfælde af denne type forbrydelser i Danmark. I artiklen: »Hjemmerøverier stiger kraftigt« i B.T. den 18. oktober 2009 omtales en opgørelse fra Berlingske Tidendes Research, som på dette tidspunkt havde registreret 92 tilfælde af hjemmerøverier i 2009 mod »blot« 56 på samme tidspunkt et år tidligere. Det svarer til en stigning på 64 pct. Det er således åbenlyst, at der er tale om en meget dramatisk og voldsomt eskalerende udvikling, som kræver en hurtig og håndfast politisk indsats.

Ved hjemmerøverier er der ofte tale om ganske voldsomme forbrydelser. At blive overfaldet af bevæbnede, maskerede mænd i sit eget hjem, som det ofte er tilfældet i disse sager, er i sigens natur en meget voldsom og potentielt dybt traumatiserende oplevelse. Disse alt for hyppigt forekommende overgreb medvirker til at skabe angst og usikkerhed rundt omkring i de danske hjem.

Tidligere justitsminister Lene Espersen har i et svar til Folketingets Retsudvalg udtrykt sig ganske

præcist herom: »Røverier i private hjem hører efter min opfattelse til blandt de meget grove former for kriminalitet. Det er meget, meget ubehageligt at blive udsat for en sådan oplevelse, og derfor skal vi som samfund gøre, hvad der er muligt for at forhindre, at det sker. [...] Vores hjem er vores helle, og derfor skal røverier i private hjem straffes hårdt.« (Citat fra ministerens svar af 8. februar 2008 på udvalgsspørgsmål nr. 71, Alm. del, Folketingets Retsudvalg).

Forslagsstillerne kan fuldstændig tilslutte sig den tidligere ministers formuleringer og finder, at de foreslåede strafskærpelser indeholdt i nærværende beslutningsforslag vil være den rigtige politiske reaktion på de seneste års dramatiske udvikling.

Af straffelovens § 288 fremgår det, at strafferammen for røveri er fængsel indtil 6 år med mulighed for fængsel indtil 10 år, når særlig skærpene omstændigheder foreligger. Det, der er behov for at sikre, er først og fremmest, at strafferammen udnyttes tilstrækkeligt ved forbrydelser af denne art. Dette kan bedst sikres ved, at man i straffeloven indsætter de fornødne bestemmelser, som har den effekt, at den omstændighed, at et røveri finder sted i et privat hjem, medfører, at røveriet betragtes som værende af særlig grov beskaffenhed og således kan straffes med op til 10 års fængsel. Derudover foreslås, at man i straffeloven indsætter bestemmelser, som har den effekt, at minimumsstraffen for røveri i private hjem fastsættes til f.eks. 4 års fængsel eller en tilsvarende nedre grænse for udnyttelse af strafferammen.

Disse strafskærpelser afspejler forbrydernes voldsomhed og kan samtidig forventes at have en præventiv virkning over for den bølge af røverier i private hjem, som vi har været vidner til. Strafskærpelserne vil være et stærkt politisk signal om, at disse grove forbrydelser er totalt uacceptable, og vil give politi og domstole bedre redskaber på hånden til at håndtere dem.

Straf for medvirken ved lovovertrædelser

Bestemmelsen vedrørende medvirken ved straffelovsovertrædelser fremgår af straffelovens § 23. Bestemmelsen har følgende ordlyd: »Den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse omfatter alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvir-

ket til gerningen. Straffen kan nedsættes for den, der kun har villet yde en mindre væsentlig bistand eller styrke et allerede fattet forsæt, samt når forbrydelsen ikke er fuldbyrdet eller en tilsigtet medvirken er mislykkedes.

Stk. 2. Straffen kan ligeledes nedsættes for den, der medvirker til krænkelser af et særligt pligtforhold, men selv står uden for dette.

Stk. 3. For så vidt ikke andet er bestemt, kan straf for medvirken ved lovovertrædelser, der ikke straffes med højere straf end fængsel i 4 måneder, bortfalde, når den medvirkende kun har villet yde en mindre væsentlig bistand eller styrke et fattet forsæt samt hvis medvirken skyldes uagtsomhed«.

Forslagsstillerne finder det vigtigt, at straffen kan nedsættes for medvirken ved lovovertrædelser. Det siger sig selv, at en person, som måske blot har holdt ud i forbindelse med et tyveri eller røveri, ikke bør straffes lige så hårdt, som den eller de personer, der har deltaget i selve røveriet. Ligesom en person, som har været med til et overfald, men ikke direkte har deltaget, heller ikke skal straffes lige så hårdt som de personer, der har ført an i den pågældende lovovertrædelse. Bestemmelserne i straffeloven dækker alle disse formildende omstændigheder, der måtte være i forbindelse med medvirken ved lovovertrædelser. På den anden side kan der opstå særlige tilfælde, hvor der ikke bør være formildende omstændigheder. Her tænkes der på tilfælde, hvor der begås en meget alvorlig overtrædelse af straffelovens bestemmelse vedrørende personfarlig kriminalitet, og hvor det efterfølgende ikke er muligt at udpege den egentlige gerningsmand. Eksempelvis kan nævnes en sag om et drab begået i Amager Bio i København i maj 2008. Her blev en 16-årig dreng dræbt med en kniv. Fire mænd på 22, 23, 25 og 26 år var involveret, men anklagemyndigheden kunne ikke bevise, hvem der havde ført kniven. I stedet blev de tiltalt for grov vold, da de også havde slået og sparket den 16-årige. Den 25-årige blev frikendt, mens de andre hver blev idømt seks måneders fængsel. (Københavns Byrets dom af 11. februar 2010).

Folketinget har ved tidligere lejligheder behandlet denne problematik. Forslagsstillerne fremsatte i 1996 B 14, Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af kollektiv straf, og Det Konservative Fol-

keparti fremsatte i 1998-1999 B 51, Forslag til folketingsbeslutning om mulighed for straf for kollektiv deltagelse i lovovertrædelser. Begge gange blev forslagene forkastet af et bredt flertal. Forslagsstillerne var motiveret af den tiltagende rockerkriminalitet. Det Konservative Folkepartis forslag var først og fremmest motiveret af, at ingen af medlemmerne i Blekingegadebanden blev dømt for drabet på en ung politimand (de blev dømt for røveri). I retssagen mod medlemmerne af Blekingegadebanden stod det klart, at det kunne lade sig gøre at gå fri for den mest alvorlige forbrydelse, man kan begå – at tage et andet menneskes liv – fordi det ikke med sikkerhed kunne fastslås, hvem af de involverede der begik forbrydelsen. Havde dette røveri fundet sted i USA, var hele banden blevet dømt for både røveri og drab, idet et røveri i USA, der ender med et drab, automatisk udløser en drabsdom for alle, der deltager i røveriet.

Det er dybt krænkelende for retsbevidstheden, at personer, der har begået meget grov kriminalitet eller endda mord, kan gå fri, fordi man står i den situation, at ingen af de deltagende kriminelle vil fortælle noget. I sådanne tilfælde bør man ramme alle de, som har deltaget i den kriminelle handling, fordi de ved, hvem der har begået forbrydelsen. Vil de ikke sige noget, må de alle tage ansvaret. Det bør således indføres en bestemmelse herom i straffeloven. Der er ikke nogen, der ønsker, at domstolene skal dømme efter en sådan bestemmelse ret ofte, men i alvorlige tilfælde, hvor de kriminelle ikke vil ud med sproget, vil en sådan bestemmelse være et uvurderligt redskab, da det vil lette politiets og anklagemyndighedens arbejde, idet deltagerne i en given kriminel handling nok vil være mere interesseret i at pege på den skyldige.

Bandekriminalitet er alvorligere for samfundet end enkeltmandsforbrydelser af flere grunde. Sandsynligheden for opklaring reduceres for hver yderligere deltager i forbrydelsen, og ustraffet kriminalitet svækker respekten for retssystemet og går ud over befolkningens retsbevidsthed. Kriminelle bander skaber øget frygt i befolkningen. Medlemskab af kriminelle bander får i sig selv medlemmer til at begå kriminalitet, som enkelte personer ikke ville have begået. Kriminelle bander har ingen respekt for samfundets regler, og deres virke er stærkt medvirkende til at øge kriminaliteten i samfundet.

Afsluttende bemærkninger

Forslagsstillerne er klar over, at flere af de foreslåede initiativer kan virke voldsomme, og nogen vil endda mene at visse af forslagene bryder med dansk retstradition. Den omfattende bandekriminalitet, bandeopgør og næsten daglige skyderier med skarpladte våben i de større danske byer og det eskalerende antal hjemmerøverier nødvendiggør dog, at der fremover tages hårdere metoder i brug

for at beskytte den offentlige orden. Ovenstående forslag om minimumsstraffe, stop for prøveløsladelse, bedre udnyttelse af strafferammen osv. vil i virkeligheden kun finde anvendelse på relativt få personer. Disse bestemmelser skal således kun benyttes i sager vedrørende særlig grove straffelovsovertrædelser med en strafferamme på minimum seks år.

*Skriftlig fremsættelse***Peter Skaarup** (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af straffeloven.

(Beslutningsforslag nr. B 240).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.